

то, но метафизическо-то, или вещественно-то. Тукъ мы дѣйствуваме *психологически* и се трудимъ да сознаемъ истинѣ-тѣ и добро-то и да се съ тѣхъ съобразимъ. —

Всички-тѣ познанія които мы придобывамы, измѣрямы гы съ *исшинѣ-шѣ*, какъто мы никога не смы придобывали; а когато извѣршваме нѣкои по-стѣпки, нѣкои работы, то гы поставямы предъ оглѣдалото на *добро-шо*, кое-то никога не смы виждали. — Истина-та и доброто слѣдователно сѣ едно безформенно вещество (матерія) на уметвенни-тѣ наши познанія; и кѣмъ таѣ истинѣ, кѣмъ туй добро, които естествено сѣ наши, мы вѣзла-зямы по стѣпкѣ-та на една безкрайна стѣлба; ся-камы че тия чудни единици сѣ по високи отъ насъ. Человѣческій духъ впрочемъ е длѣженъ да вѣрви съ понятія-та на добро-то и на истина-та презъ об-ласть-тѣ на разумъ-тъ и на свобода-та си воля кѣмъ своѣ-тѣ цѣль, и да осѣществява понятія-та си въ форми-тѣ на мисляне-то и на нравственно-то свое самоопредѣленіе; и таковимъ образомъ да може негли презъ тойзи пѣтъ по много да се прибли-жява кѣмъ непреложны-тѣ законы вещественнаго сего міра. — Въ слѣдствіе на туй, една истина, едно добро, като се ограничватъ съ логическы формы, раздробяватъ се на много уметвенны и нравственны начала и приемятъ достоинство на аподиктически сужденія — ставатъ аксіоми въ наука-та; и, дѣто се срѣщатъ въ формално-общи-тѣ заключенія на наве-деніе-то, често ѣмъ съобщаватъ твѣрдинѣ на веще-ственни положенія, и тия нравственни начала ста-ватъ подъ форма-та на общи-тѣ заключенія неопро-вергаеми силлогистически доказателства.

Мы вѣзвоздамы ёще на стѣпъ уметвеннаго по-знанія и тó положеніе, че: „*всичко на шойзи свѣшь се извѣрша по непреложны законы*“. — За извож-данье-то на таково едно общо слѣдствіе опытъ-тъ е